

655 27

წამა
დაუღსა ჟაღსა ბანიკანებზე შირ. მწკმირისტიროყვილით პირმყო
ფულით ტამოტოვებმა. იმიწა ქატილაჲ ვაით საშით ნაჯარყო, ჩაფთვიტ
ღაუაიწყარო-სწაუბინ ფიჯარ-თი ღაუიწყაბალოჲ ფაილო ტამოტოვებმა
შულაეთუთაული წამა-ფენი.

კალისტრატეს შრომის გმირობა არასოდეს არ მიუღია და, რაც მართალია, ასეთის მიღებაზე პრეტენზიას არასოდეს არ განუცხადებია, თუმცა ქარხანაში მუშაობს უკვე რაოდენიმე წელია.

ჭრთალ-ღრთი ნაკლი, რაც კალისტრატეს ახასიათებს, როგორც მომწვევეს, ეს არის დაგვიანება. მოკალით და კალისტრატეს ადრე ნუ ააყენებთ! ხოლო თუ ადრე ადგა, მიეკითხება ჩაის შემდეგ ქუჩაში გაისეირნოს, ჰაერის გადაკაპალბოს, ლამაზად იფეროს გული და შემდეგ გამოცხადდეს ქარხანაში.

ვინ მოსთვლის, რამდენჯერ მიიღო შენიშვნა დაგვიანების გამო, მაგრამ ბოლოს და ბოლოს რას წარმოადგენს შენიშვნა, რომ მას ვერ გაუმოოს კაცმა. ეს კი არა, ავტომობილით მტკვარში ვარდებიან ვერის ხილიდან და იქიდანაც ცოცხალი ამოდიან, თორემ შენიშვნების და საყვედურების ტალღას როგორ ვერ გაუძლებს კაცი.

— ქალი მყავს ავად, — იტყვის ხოლმე კალისტრატე თავის ვასამართლებულად. და ეს ქალის ავადმყოფობა მას მთელი კვირა ყოფნის.

— კაცო, ბავშვა ფეხი იტყინა, — ამბობს იგი მეორე კვირაში.

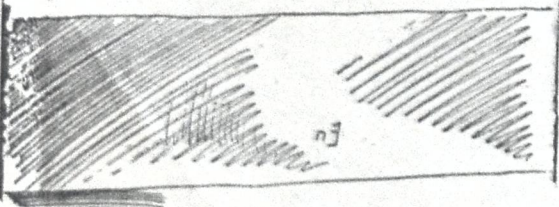
— დღეს სიღერო ჩამოვიდა სოფლიდან და იმან დამავინა!

— დღეს სიმამრი გავამგზავრე სოფელში, თორემ ადრე მინდოდა მოსვლა!

— წუხელ ჩემი ცოლის სახლის დღეობა იყო და გვიან დავიძინეთ, ხომ იცით, სტუმრები... ძველი ყოფაცხოვრების ნაშთები...

— ამ დღით ჩვენი ტრამვაის ვაგონს ღერძი მოსძვრა და მთელი საათი გზაში ვიყავი...

„შ ე ი გ ნ ლ“

მოს. ვაჟარი — კოსტ. ნოსტარი: — აი, ეხლა ვი მიხვდი და შევივინე, რომ ხანა მხოლოდ კოიპერა-ციაშია.

— დღეს ერთი ჩემი ძველბარო დააჯარიმეს ქუჩაში და ჯიბეში ფული არ დაურჩა. ორი საათი ვიტრიალე ფულის საშოვნელად!

— ამ დღით ჩემი ცოლის ძმა დაიჭირა მილიციელმა ქუჩაში წესრიგის დარღვევისათვის და მოწვეთ წამიყვანეს...

ხან სრულებით არ მიდის კალისტრატე სამუშაოდ.

— გუშინ და გუშინწინ ველარ მოვედი... რაღაც კუჭი არმაქვს რიგზე და საფაღარათო დაეღიე. — იმართლებს იგი თავს.

— მაგას რომ ბაბუა არ ყავდეს, აქამდე ვინ გააჩერებდა, ხშირად იტყვიან ხოლმე წარმოებაში.

ამჯერა ცილისწამებაა. კალისტრატე პატარა იყო (23 წლის) მაშინ, როცა ბაბუა მოუყვდა და დასაფლავებამდე დააგვიანა, რადგანაც რიკ-ტაფელას თამაშობდა მეზობლის ბიჭებთან. არა, მას არავითარი ბაბუა, არ ყავს წარმოებაში, ოღონდ ერთია, რომ ქარხნის დირექტორის მოადგილე მისი მამიდის სიძის ძმა და ქარხანის ტენიკური მდივანი — ცოლის მიძამვილ. ზოგი იმასაც ამბობს, რომ მეტაბელე კალისტრატეს ნათლიამათი მოხვდებო, მაგრამ მე მეზნია ეს ტყუილია, რადგანაც მეტაბელემ ამას წინაღ უღმერთათა უჯრედში შეიტანა განცხადება, მისი მიღების შესახებ. ხოლო ეს ყველა იცის, რომ ურწმუნო კაცი არ შეიძლება ნათლია იყოს.

რაც არ უნდა ყოფილიყო, კალისტრატეს დაითხოვედნ, რომ დამკვრელობა არ გამოცხადებულყო. მხოლოდ დამკვრელობამ იხსნა კალისტრატე, თუმცა, დროებით... მაგრამ ამასვე ქვევით.

დამკვრელობა რომ გამოცხადდა, კალისტრატეს უკახსკენი გაფრთხილება ქონდა მიცემული და იგი უკვე ამხანაგბა ნიადავს შრომის ბირჟაში ჩასაწერად.

— მოდი ერთი ვცადო, როგორია ეს დამკვრელობა, ამბობენ, დამკვრელებს განსაკუთრებული პატივით ეპყრობიან. — გაიფიქრა კალისტრატემ და თავი დამკვრეულად გამოაცხადა.

ამხანაგებს სასაცილოდ არ ეყოთ ეს ამბავი და მას დამკვრელთა რიგებში არც მიიღებდნენ, მაგრამ ქარხანის ტენიკური მდივნის მიერ შედგენილ დამკვრელთა სიაში სრულიად გარკვევით იყო აღნიშნული კალისტრატე გვიანდის სახელი და გვარი.

— ჯანაბას შენი თავი, იქნებ გამოგასწოროს ამ დამკვრელობამ. — უთხრეს მას.

— კი, კი, მაკალეთ ცოტა! მე ის მიშლიდა ხელს, რომ დამკვრელი არ ვიყავი, თორემ ჩემისთანა დისციპლინაში აქ არც შეგულება. — რიხიანად განაცხადა კალისტრატემ.

დამკვრელობის გამოცხადებიდან, ორი დღე მაინც დააგვიანა კალისტრატემ, ხოლო შემდეგ კი... სრულებით არ გამოცხადებულა სამი დღე.

— სად იყავით ამხანაგო, — შეუბღმეშმუნენით კითხეს მას დამკვრელებმა.

— სად უნდა ვყოფილიყავ, თქვენ ხომ იცით, რომ ახლა მე დამკვრელი ვარ... სამი დღეა ვეძებ ლიტერატურას დამკვრელობის შესახებ, მაგრამ ვერ ვიშოვე. მინდოდა გაეთვითონობიერებულყოფიყავი, როგორც დამკვრელი და დავრითი წესით შევდგამოდი მუშაობას... დამკვრელობა ხუმრობა ხომ არ არის, დამკვრელი კაცი აღჭურვილი უნდა იყოს სათანადო ტენიკ...

დამთავრება ველარ მოასწრა კალისტრატემ: მას ისე მაკრათ ამოჭკრეს პანტური, რომ კალისტრატემ თავი ვაჭკრა კარებს და ქუჩაში ტელეგრაფის ბოძს ჰკრა ცხვირით ამის შემდეგ იგი დაუგვიანებლად ქადადება შრომის ბარჯაში.

აღლარ-აღლარხან.

გინახავთ თუ არა თქვენ თეთრ დუქანში „პირის გემო“?

არა?!
დიდი რამ დაგკლებიათ!
მე მინახავს მისი „პირის გემო“ და დიდხანსაც არ დამეწყდებია ის!

დიდი ხელმომკირნეობით შეევაგროვებდი ხოლმე რამდენიმე გროშებს, ან რომელიმე მეგობრის ჯიბეში შევამჩნევდი მის არსებობას და ტკბილი ქუქუნით გამოვდებდი მკლავში ხელს და გავიტყუილებდი ქალაქ გარეთ „თეთრი დუქანისკენ“.

უნდა გენახათ, როგორ ციბრუტყვით დატრიალდებოდნენ სუფრის გარშემო მარდი შიჭები და მადის ამძვრელი მარიფათით მოჰქონდათ მწვანელი, შემწვარი სულგუნნი ცხელი ქაღებები, შამფურზე შუშუნით მწვადი, ჩაცეზებული ღვინო და ლაღის წყალი!

ყოველივე ეს გავიწყებდა კაცს, რომ მას მოჰყვებოდა ისეთი ანგარიში, რომლის შედეგი იქნებოდა ჯიბის სრულიად დაცარიელება.

კარგი ხანი გავიდა მას შემდეგ, რაც აღარ გყოფილვარ თეთრ დუქანში. — თუმცა არც წინეთ ვიყავი მისი ხშირი სტუმარი, — მარა იქაური გემო ისე კარგათ მახსოვდა, თითქოს ერთი კვირის წინეთ შესაუზმოს იქ.

ამიტომ, როდესაც ამ დღეებში, ერთმა ქოვლინებაში ჩამოსულმა ამხანაგმა მოხოვა გემოიანი საუზმე შექმევი მისთვის. — და ისიც მის ხარჯზე, — მე იმ წუთშივე „თეთრი დუქანი“ მომივიდა აზრათ თავში.

თან გაზაფხულის თბილი ღარი იდგა და ადამიანს ქალაქიდან ისედაც იზიდავდა თავისკენ ამწვანებული მინდორ-ველი. ამიტომ სიშორეს აღარ მოეეროდა, — მით უმეტეს, რომ ამხანაგმა არ დაიშურა მივლინების თანხით ავტომობილის დაქირავება.

ნახევარ საათში უკვე თეთრ დუქანთან ვიყავით, — სრული ასი პროცენტით ქაშის მადა ვაღვივებული.

გაჩერდა თუ არა მანქანა, გადმოვხტით და იმავე წუთში მივაშურეთ დუქანს კარებს. მაგრამ რადგან წინა კარები დაკეტული დაგვხვდა, იძულებული გავხდით გვერდის კარებისკენ გავშურებულიყავით საქონლის სადგომ ნახვიანი ეზოთი.

დუქანში სამი ადგილობრივი გლეხები შემოსხდომოდნენ მავიდას, რომელზედაც ერთი დაცარიელებული ღვინის ჩარქვი ედგათ. თავიანთ გაერთიანებულ თანხებს სთვლიდნენ. — ყოფოდათ თუ არა მეორე ჩარქვისათვის.

დახლში ერთი ხნიერი და სამი ახალგაზრდა კაცი იჯდა; რაღაცას მუსაიფობდნენ.

ჩვენი მისვლა მათ თითქოს არც კი შეუმჩნევიათ. — მიუხედავად იმისა, რომ შხიარული ხმაურებით შევედი თ დუქანში და მიუღეკით მავიდას.

— აბა, გეთაყვათ, ერთი თქვენებურათ გემოიანთ გვასაუზმეთ! — მხიარული ღიმილით მივმართე მე დახლში მჯდომთ და თან თვალის გადაკვირთ ვანიშნე, რომ ჩემი თანამგზავრი უცხო კაცი იყო და შესაფერათ მოჰყრობოდნენ. მარა თვალის გადაკვირას კი არა — თავის გადაქნევასაც ვერ აჩნევდნენ დახლში მჯდომი მოზაახეები.

ვიგრძენი რა უხერხულობა ჩემი თანამგზავრის წინაშე, რომელსაც გზაში უკვე გავაცანი „თეთრი დუქანის“ ყოფა-ცხოვრება, ივდექი და მე თითონ მივედი დახლთან, — რადგან ისინი არ აპირებდნენ ჩვენ მავიდასთან მოხვლას, — და ვანუშეორე ჩემი მოთხოვნილება საუზმის შესახებ.

როგორც ცერცვი კედელს, ისე ჩემი ლაპარაკი მათ არ ეკარებოდათ!

ბოლოს ერთმა მათგანმა ამხედ-დამხედა და ცალყბად მომიგო:

— მოხარშული ცხვრის ხორცის მეტი არაფერი არ გვაქვს.

— რატომ?!
— რატომ და მითომ! — შევხებთ მომიგო ნოქარმა და მიიბრუნა პირი მომუსაიფეებისაკენ.

ასეთმა საქციელმა მომავონა ჩემ მიერ ამას წინათ სოციალისტურ შეჯიბრებაში გამოწვეული მუშაოთმის თანამშრომლები და უეტრათ ერთმა აზრმა გამიელვა თავში.

— თუ კაცი ხართ მითხარით, — ვისია ეზლა ეს დუქანი?

— ვისი იქნება! — კოპერატივის! ყველაფერი ცხადი შეიქნას.

მოხარშული ცხვრის ცივი ხორცი და გაყიფსებული პურის ლუქმა ვაჩხიბრებოდა კისერში, რომ შოლავერის წყალნარევი ღვინო არ მიშვილებოდა. **ს. თ. — ია.**

ბრძოლა პატასტროფების წინააღმდეგ

— არხი გათხარეს, ალაზანი იქით გადაიყვანეს... ჩვენმა სოფელმაც იქით გაიწია, გზა გაგვიგრძელდა!

სურათი წარსულიდან

თქმულმა ბატანაშ

ფანებ ქუჩაში ჯოგათ ბატანი, რომ გამოარბოდა ერთი მათგანი. ალბათ, თუ დანა წამოგრევენა ისე. ვით ითხოვს მას კრისტეს რწმენა და საუღვროს დღის ტრადიცია. გამოუდევნა მას მილიცია, პატრონი, მღვდელი, ერთიც უახაბი, მოხდევდა ქალიც, თავშლით და კაბით, ალბათ, პატრონის თუ იყო ცოლი. ბატანი თეთრი, რთგორც რომ ბროლი, ფანტელი თოვლის, გინდ ბამბის ქულა, სოჭრის და აგერ გაიშუბლიდა: გაუძვრა უახაბს ზე კაკალ ლაგში, ხელის წავლება რომ სურდა კანჭში; მილიციელი წინ შეეფეთა; ის მილიციელი ისე მკვეთა, რთგორც ხანდიტი, ხელში დანიოთა; დაღუნა თავი, გახსლტა განიოთა, და ეს უახაბი, წითელის კანტიოთ, თითქოს მოხსლიტა განქნულ ცანდიოთ. ისე გაშხლარათა თხრათ ქუჩაზეც! — ხა-ხა-ხა-ხა-ხა... ახია მაზეც! არა, ვინ ხეიდა, რომ დაედევენა? მისი ხაჭმეა ქურტებსი სტევნა

ბოროტ მოვლენის ყოველის ბრძოლა, თორემ ბატანი, ეს კვერცხის ტოლა, რა შესაპურობი ან საძლევიან? ეტყობა, ხაქმე შემოლევიან მილიციელის თავზე ზარია მე კი ვიცინი და მიხარია... და არა მართლ მე, მთელი ქუჩა, რომ აღძრა პირი, არ დაუყრა ხა-ხა-ხა-ხა-ხა... ახია მაზეც! პატრონმა ფეხი წამოჭრა ქვაზე, როდესაც კრავის ხელოვდება სურდა; ფეხი მის ცოლსაც კი გაუცურდა და თავშლის კუდიო ქუჩა წახვებო... ბატანს წინ მღვდელი დაესო სვეტად და ანაფორაც ფარდათ გაშალა... მაგრამ ბატანმაც რომ არ აცალა მკრა თავი ფარდას და გაიტანა... და დაუტლუნგდა ხუცესსაც დანა... კრავი კი გარბის... იქით-აქეთა გამვლელთა წყება წინ შეეფეთა... და პოლოხ... ბოლოს, რომ დაილადა, წახდა მუხლებში სირბილის ძალა, წინ გადაუდგა გამვლელთაგანი, შეიპურეს, შეჭკრეს იგი ბატანიც.

პესიმისტი

(ლიტერატორის დიდიხრიდან)

მოქალაქენო: თუ დამოჯერებთ, ასე ცხოვრება მოსაწყენია: ვის გაუგია ავანსისათვის ელრიგებოდეს გამგეს გენია?!

*
ამო არის წუთისოფელი, წარმოიდგინეთ ეს ტრაველია: ქალი ვერ აქო ასეთი სიტუციოთ: „ის სათაყვანო თეთრი გელია“.

*
ჩვენი ცხოვრება რას გავს ძამია, წახდა კაცობა, მერობა წახდა: კაცს ვერც პასეკვი შეგიკამია, ვერც სალოცავად წახულხარ საყდარს.

*
ზოგორ არ გრძნობდე კოსმიურ სევდას, კაცს დედაშიწა დაგიძლევიან, და ნება არ გაქვს მიპერტყო ვინმე, ვერც „მმაბიკურად“ ჩავილევიან.

*
ფასი არა მაქვს ამ წყეულ დროში მე, გენიოსს და ცხოვრების გაროს... ეს, წავალ ძამო, ან თავს მოვიკლავ, ან-და ავანსებს დავტყუებ ბაროსნ.

*
ქალს მინდა უთხრა: გეგხარ ფერიას, და მას კი თურმე თმა არ ჰქონია, თმა შეკრეცილი, თქვენ სოჭვიო, ფერიო რომელ ზღაპარში გაგიგონიათ? მამკროშკა.

ალარ ასცდება, ალბათ, მას დანა, ტყავი, ხორცი თუ ხევა ამისთანა ბატანის თუ ცხვარის განწირულია ის რომ რბის, მაშინც დაქირაულია... მსხვერპლია ხალხის უღონო კრავი... ისიც კი, ვისაც მოჭონდა თავი მოსარჩელე ბატანის შვევის ქუჩაში და მოწონებას იჩენდა ხმაში, კრავი რომ მღვდელთ გაულსტებოდა, ვინც რომ სიცილით ღამის კვებოდა, არ დაზოგავდა თვით ისიც ბატანს, ხელით ჩავარდნოდა თუ ვინმე მათგანსი მხოლოთ მე ერთი ვიდეკი განწე, განსხვავებული აზრით ბატანსეც... და თქვენ გგონიათ, ვით დასაყლავი, მენანებოდა მე იგი კრავი? კრავს და უფნებელს ვინ შეიბრალეებს? მას უყვლა ანთებს დასისხლულ თვლებს და გამოლადრვა მისი ყელისა ლხინად მიუჩანს ბოროტ ხელოსან... მხოლოთ მე კრავი მიჩანდა გმირად! როს მილიციელს იქ, ქუჩის პირად მტვერში გაშლაროლულს მოვიგონებდო, მე ბატანის სარმას მოვიწონებდო... მას იწონებდა ჩემთან მოთლად ქუჩა, რომ ბატანის პოქოკის ვერ გადაურჩა ის, ვინც რისხვით თუ სამხედრო ძლევიოთ, მერზოვეთა სტენით და წვევიოთ, ცნობილი არისი მზარს მისგან ქუჩა ის ბატანის სუსტ ტლინეს ვერ გადაურჩა ვერ ასახებო მან მილიცია და მოსქდა ძირში, ვით ტრადიცია ამ სააღვროს ბატანის თუ პასკის აზრი მოითხოვს უჯანსაღი კაცის, რომ სუსტ კრავს ის თვით შევლოდებ უნდა... აქ კი... აქ ის დღეს ვით დამაბუნდა, რომ იქცა ქუჩის მტვერად და ფერულად რომ ტრადიციას თვით მოაქვა მსხვერპლად, თავ-წანაგებად და შენაწირად?!... დიას, ბატანიც ჩნდა მასთან გმირად... მამკრა.

რა უცნაური სახელია ხოზო. კიკილაძეც შეიძლება არავის თქვენგანს არ გაეგონოს.

მე კი ასეთ პიროვნებას კარგათ ვიცნობ. მინდა თქვენც იცნობდეთ მას. სწორეთ რომ იშვიათი პიროვნებაა. კვაჭი კვაქანტირაძე მასთან შედარებით „ნოლია“ და მეტი არაფერი.

ლევარსი როზროხაძე მიქარავა. ზურგიელძე — ლანდია.

თქვენ გიკვიროთ. მერე რა? ვანა ჩვენს დროში ცოტა საკვირველი ამბები?

კვაჭობას დღითი-დღე ნადავად ეცლება. კვაჭები გადაშენების გზას ადგინან. კვაჭისებურ ავანტიურისტებს ჩვენი პოლიტსამმართველო ანადგურებს. როზროხაძეებზე ლაპარაკი ზედმეტია. ლევარსის ტყუილებს „მოკლე ფეხები“ აქვს.

ზურგიელძე რომ ცოცხალი იყოს, ვიდრე პო, შეიძლება კიკილაძისთვის მტრტოქობა გაეწია. თუმცა საჭირო იქნებოდა მისთვის „კბილების ჩადგმა“ და „შტენახი“.

სულ სხვა ვინმეა ხოზო კიკილაძე. თქვენ მას ვერ იცნობთ, ის კი ყველას კარგათ ვიცნობთ. პირველ შეხედვით, ჩვეულებრივი მომაკვდავი ადამიანი გეგონებათ. ნამდვილად კი იშვიათი ეკნემპლიარია. ადამიანთა მუზეუმისათვის (ალბად ასეთი მუზეუმი მომავალში უნდა დარჩეს) ძვირფასი განძი იქნება.

მოითმინეთ. თქვენ ესლავე გონდათ გაიცნოთ ის? ცნობის მოყვარეობა ნუ დაგძლევთ!

ხოზო კიკილაძის ზერელეთ გაცნობა არ კმარა. საჭიროა მისი ბუნების დაკვირვებით შესწავლა. ამისათვის დროა საჭირო, შეიძლება კვირეებიც დაგვირდეს, თუ თვეები არა.

მე მას „ფეხდაფეხ“ დავსდევდი: ყოველ მის მოქმედებას და საქმიანობას ვაკვირდებოდი; და აი დღეს მას ჩემსავით არავინ იცნობს....

მთავარი, რაც უნდა იცოდეთ მის შესახებ, არის ის, რომ კიკილაძეში

— იძულებითი სამუშაო მომიხაჯეს. ტრეტხვიაც თუ რამეს ვმუშაობდი, იძულებით იყო, თორემ არავითარი ხალისი არ მქონებოდა, ისე მესარებოდა მუშაობა!

თავმოყრილია ადამიანთა ყველა უარყოფითი თვისებები.

მასში თქვენ ნახავთ კვაჭს, როზროხაძეს და ზურგიელძესაც. ამიტომ ცხადია, კიკილაძე ამ პატივემულ პიროვნებად მალა სდვას.

თქვენ კვლავ გიკვიროთ. შეიძლება მკითხვით კიდევ: რატომ ის არ ზის „იზოლიატორში“?

საქმეც ამაშია. მისი პენიოსობაც ამაში მდგომარეობს. ის არა თუ „იზოლიატორში“ ზის, საბჭოთა ერთერთ დაწესებულებაში არის მოკალათებული.

— როგორ თუ ასეთი „მეინტელი“ არის ჩვენს საბჭოთა აპარატში? — აღაშფოთებული მეკითხებით.

მოითმინეთ, დამშვიდდით.

ხოზო კიკილაძემ იცის თავის საქმე. მასზე დაკისრებულ მოვალეობას ზედმიწევნით „ფრთხილათ“ და „მუყაითათ“ ასრულებს.

აჰა, იხლა რას იტყვიოთ?.. გაჩუმდით ხომ?...

მოითმინეთ, ჯერ კარგათ გაეცანით მას და შემდეგ „იყოს ნება თქვენი“...

შეგიძლიათ უმაღლესი სახელწოდ მიუსაჯოთ მას.

მაშ, ასე ამიერიდან თქვენ უნდა გაცნოთ ჩვენ დროის იშვიათი პიროვნებას ხოზო კიკილაძეს.

მე კი, თანახმად თქვენი სურვილისა, ვკისრულაბ თქვენთვის მის ვაცუნობას.

ყუმბარა.

გ ა მ ე ლ ე ნ ი

ქამელეონი ეს ისეთი ცხოველია, რომელიც ადგილის დამიხედვით ფერს იცვლის. ჩვენს დროში ქამელეონები უკვე არ არსებობენ, ისინი ამოწყდნენ, მაგრამ ამავე დროს თავიანთი თვისება ზოგიერთ ადამიანებს გადასცეს. ასეთი ადამიანები ესლავ მოიპოვებიან სხვადასხვა დაწესებულებებში. გარეგნულად ისინი ერთგულ და მუყაით მშრომელებს გვანან, მაგრამ გულში კი ძველი ქვეყნის საძაგელი ნაშთებია.

ერთი ასეთი ქამელეონთაგანი არხენად ზის აღმასკომის კომუნალურ სახლების სამმართველოში.

ამის შესახებ აღმასკომმა ალბად ჯერ არაფერი იცის, იმ ქამელეონის გარეგნული ნიშნები ასეთია: არის ახოვანი, ჩასუქებული, მზარ-ბეჭა და დაყო თვალებით. თუმცა, ღა დავალებები დიდი აქვს, მაგრამ ყველაფერი ფეხებზე მკიდია. თავის ადგილზე ფერასოდეს ნახავთ, მუდამ შორთფელით დიდის. ბიუროკრატობით და ჩხვილ-ყვირლით განთქმულია, ერთ უბრალო საქმეს მთელი წლობით აკიანურებს.

არ უყვარს პასუხის გაცემა და მიზოვნელებს აქეთ-იქით აგზავნის. ფრიად სერიოზული კაცია და მთელს დღე იმდენად მუშაობს, რომ არაფერს აკეთებს.

ლაპარაკობენ, თითქოს ყოფილი მოიჯარადრე იყოს სასახლის ქუჩის № 5-ში მდებარე სასტუმროსი.

კიდევ მეტსაც ლაპარაკობენ: თითქოს მას დამზღვევ სალაროში გაფლანგვა მოეხდინოს და პასუხისცემაში ყოფილიყოს მიცემული, თითქოს ცეკავშირშიაყ გაეფლანგოს და სამხედრო ტრიბუნლზედაც ყოფილიყოს გადაცემული, თითქოს რუსთაველის პროსპექტზე ქონოდეს 40 კვ. მეტრიანი ოთახი და 3.500 მანეთად გაეციოდეს; შემდეგ ისევ აღმასკომიდან ეშოვოს არა ნაკლები ოთახი; თითქოს კომბინატობით და ასეთებით განთქმულ იყოს და სხვისი ქირ-ვარამი ფეხებზე ეკიდოს, თითქოს ქრთამიც კი უყვარდეს და მრავალი ასეთები.

თუ მართლა ასეთი ვინმე მოიპოვება კომუნალურ სახლების სამმართველოში, ვთხოვთ მისი ნამდვილი გვაროცნობის ტარტაროზს.

ცოცხია მცოცხეღაძე

„მუშაკორი“ მუშაკუდიანი

— დიქტი ის ცხრა წელი, მე რომ გავთავუე, რაში ვა-
მომაღლა, ამობილო! მიიჭრე შუბლზე „ატესტატი“ და
იარე ქუჩა-ქუჩა!— შიამში ჩემმა ნაცნობმა.

— სამსახურში არსად გამიკარეს; დიდი ადგილი რი-
ცა განთავისუფლდა, სპეცი უნდა იყოო და მაშინ მიგი-
ლებთო, მითხრეს, ჩემი სპეციაზა რადფერ შეიძლება ვინმემ
დაიჯეროს; გუშინ გავიგე, რომ ლონდონი ინგლისის დე-
და-ქალაქი უოფილა. მე კი ლონდონი სოფელი ვოდოგანი
მეგონა, ქუთაისის ახლოს რომ არის.

— პატარა ადგილზე მიმიღეთ; დავჯერდები!— ვუთ-
ხარი ხლამტრესტის, საქმეთა შმართველის მოადგილეს,
რომლის კაბინეტში შესვლამდი ორ კვირას ვიდექი „ოჩე-
რედში“.

— კავშირის წევრი ხართ?— შემეკითხა ის.
— არა.

— ვერ მიგიღებთ; ჯერ კავშირის წევრი უნდა გახდ-
— მითხრა მან.

— მიმიღეთ კავშირის წევრათ!— შევეხვეწე ერთ-
ერთ კავშირის რაიადგილკომის მდივანს— ნაცნობადეს.

— ვერ მიგიღებთ; ჯერ სამსახური უნდა იშოვო!—
„მირიანა“ მან.

— მიმიღეთ სამსახურში!— შევევედრე ყლუნწისინ-
დიკატის მდივანს.

— საქმეთა შმართველს მიმართე!— მიპასუხა მან.

ორი კვირის „ოჩერედის“ მერი. ენახო საქმართვე-
ლიც.

კავშირის წევრი ხარ?

— არა.

— ვერ მიგიღებთ, ჯერ კავშირის წევრი უნდა გახ-
დეთ!— „დამაშვილა“ იმანაც.

ისევე ადგილკომს მივაშურე.

ფივე პასუხი მივიღე.

სამსახურში შესვლა თუ გსურს
უნდა იყო პროფკავშირში,
პროფკავშირში შესვლა თუ გსურს,
უნდა იყო სამსახურში.—

მომავინდა უნებლიედ ეს სამკლოვიანო „შიმნი“,
რომელსაც არა კავშირის წევრი უმუშევრები სტირ...
უკაცრავად, მღეროდან...

რას გავაწყობდი?!

— ყლაპტრესტის დირექტორი ნახე, წარმოება ფარ-
თოვდება; მიგიღებს!— მითხრა ერთმა ნაცნობმა.

მაშინვე ყლაპტრესტის დირექტორის კაბინეტთან გე-
წინდი.

დღეს დირექტორი მნახველავს არ ღებულვღვს
დამიხვდა კარებთან გაკრული განცხადება, გამოვე-
ბრუნდი.

მეორე დღეს იგივე განცხადება დამხვდა.

სამი დღის შემდეგ მივედი, სამშაბათ დილას.

**დირექტორის ნახვა უშიძლავა ორვაბათოვით
და პარასკოვით.**

დამიხვდა ახალი წარწერა.

დღეს დირექტორი არავის ღებულვღვს.

დამიხვდა ისევე ახალი წარწერა, როცა პარასკევს დი-
ლით ყლაპტრესტის დირექტორის კაბინეტთან გამოვცხა-
დდი.

— გამიშვით!— რიხიანათ მივმართე კარებთან მდგომ
შიკრიკს, სწორეთ ამ დროს დირექტორმა კარი გააღო და
კაბინეტიდან გამოსვლა დააბირო.

— ვინა ხართ თქვენ?— შემეკითხა ჩემი მიმართვის
რიხიანი კილოთა „გაფუქებული“ შიკრიკი.

— მუსკა..

— მობრძანდით! მობრძანდით!— გამაწყვეტინა ხში დი-
რექტორმა და გაბრაზებულმა შიკრიკს შეუყვირა:

— რომდენჯერ გავაფრთხილე, რომ არ შეიძლება
ყველა მოქალაქეს ურთავდარად მოაყრობა. რამდენჯერ გი-
თხარი, რომ მთხოვნელის მოსელისათანვე გაიგე ვინაობა.
ისწავლე როცა საჭიროა თავაზიანობა. უკანასკნელად გე-
ფრთხილებ...
— მობრძანდით, გეთაყვა, მობრძანდით!— უჩვეულო
თავაზიანობით მომართა ისევე დირექტორმა.

— ეგ არ ვარა. რბილს სავარძელზე დამბრძანდით.
აგერ, ჩემს გვერდით!— იადონივით მომიმღერა როცა ვე-
ნის სკამი გამოვწიე. მეტ „ხათრი აღარ გავუტეხე“,— ჩაე-
ჯექი; პირდაპირ გამაბრუა მისმა თავაზიანობამ.

— ავშენდი კაკალი კაცი. ნამდვილად გავკეთადი. სამ-
სახური უყვე „აბეზენი“ საქმე!— გაითიქრი ში.

— პაპიროსს არ ეწვევით?

მე გავჩუმდი.

— ინებეთ! სოხუმის თამბაქოა.

მექანიკურად გამოვვართვი და პირის ნაცვლად ცხვი-
რის ნესტოსკენ გავაქანე.

— მზად ვარ გამსახუროთ— სთქვა დირექტორმა; და
თან ჩემ პაპიროსს ცეცხლი შიუყვიდა.

— ყლაპტრესტი სწრაფად ფართოვდება... ჩემი დანი-
შენის შემდეგ ძირითადი გარდატეხა მოხდა მის მუშაობა-
ში. ერთი სიტყვით სწრაფად ვაფართოვებთ წარმოებას...
მუშა-მოსამსახურეების მდგომარეობაც გავაუმჯობესეთ...
თვითღირებულება დავსწიეთ... პროდუქცია ასი პროცენ-
ტით გაიზარდა. სოციალისტურ შეჯიბრებაში ყველანი
ჩავებით... ყოველ დარგში გავქვეს... მაგრამ მითხარით, ამ-
ხანავო, თქვენ რა უფრო გაინტერესებთ.

— მე, ბევრი არაფერი, ერთი ხუთ თუშნიანი ადგი-
ლი მომეცით რეგისტრატორის... ავშენდები კაცი.

— რაო? ადგილიო?! თქვენ ხო მუშკორი ხართო?..
— არა.

— მაშ მომატყუე?! აკი მითხარი მუშკორი ვარო?!
ეტო პოდლოა!

— არა მე ჩემი გვარი გითხარით, მუშკუდიანი.

— ადგილი არ არის. საქმეები მაქვს. მობრძანდით!—
მომავყვირა გაბრაზებულმა დირექტორმა და ბრაზიანი ძა-
ღლის დაკბენილივით კაბინეტიდან გამოვარდა.

შედუსა.

მეოცნება პლაგიატორი

— ამ ავტორს რომანის მე-5 თავის დასაწყისს „ავტავა“... ექი-
დან შეუქვე თავს გადავიწერ... დიდებული თხზულება გამოვა!
ორიგინალური..

მ. პ. ბ.

— აქ ძველ ტანსაცმელების ტრესტი ხომ არ არის, რომ შეძველებს ამდენი ძველმანი გამოაქვთ?
— არა... რისი ტრესტი... მუშაკელების ხაერთაო საცხოვრებელია!

ს ა ჩ ხ ე რ ე

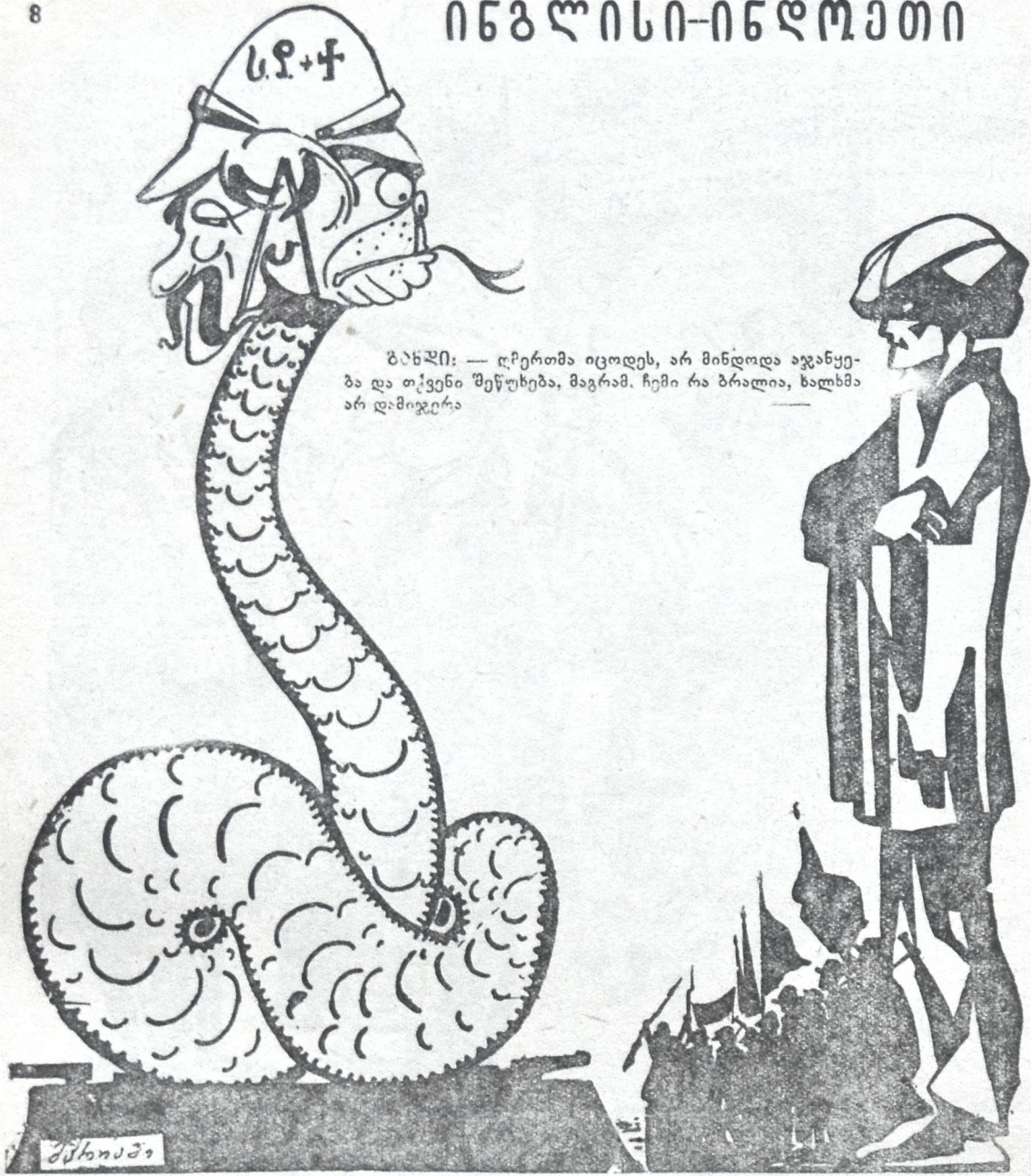
რესტორანი „ბახმარო“... კოლა, შენ რა? ვაგები? როგორ ავიცხვებდა, შე საბრალო, მკლავები? ტარტაროზის თვალები ელვარე და სალია დაწვე დააქვს მას თვისი ბასრი იარაღია. როს შენიშნავს, კოლაჯან, შენებრ მენე ბაცილებს, შერღულს სტეკორცის, მერწმუნე, მიზანს არ დააცილებს.

შენ, რომ მიკიტანი ხარ, ცნობილი, გაქექილო თუ გინდ საღისმეტოთა დაიხმარე ვეჭოლი, ზგრამ შე ის მაკვირვებს, კავშირის თვემდომარე ყველაფერი იცის და—მაინც „არის მღუმარე“.
შენი საზლიკაცია და იქნებ ეხათრება!..
ჰო-და, მგონი, ცუდი რამ მასაც დაემართება. შაკო

რამე-რუმი ამაღლება (ჯურია)

დავიწყების ნიავს მიაქვს სამუშაო განაწესი. სექციებს კი ისევ სძინავს— თუფა უკვე ორჯერ ექვსი კლუბი ერთობ შორთულია, გზა უტია ღრამწრემ კინოს სერფო „ძველი“ ხელმძღვანელი შერთო შესტერს გაშლილ ტილოს.
აქ გლენკომი კვარტისტს ბიჭებს „ასტეკებს“ და აბატივებს ამ დღეებში მოელიან ღვინით ხაფე გებს და ტივებს. ვერ ვავიფეთ კომპოჩრების მიღომა და დანაკლისი, არაერთხელ წაუკითხავს გრიგოლს ჩვენთვის მარაკლისი სამსონს, რაფოს არ ეძრახვის ერთობ ბოიქვა და ქაქანო კოლოჩტივს დოკოლს დელოვატს, მათ ცალ-ცალკე უქნეს ვანი.
„აფრიკელი ციცი“

ინგლისი-ინდოეთი

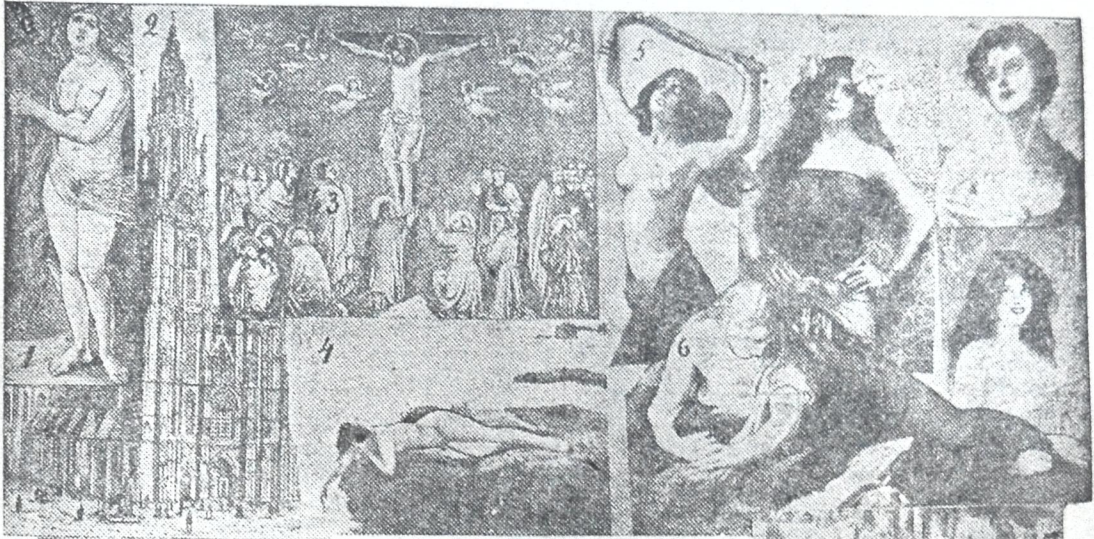
ბანკი: — ღეროთმა იცოდეს, არ მინდოდა აჯანყება და თქვენი შეწუხება, მაგრამ ჩემი რა ბრალია, ხალხმა არ დამიჯერა

ო, მარგარიტა

ო, საყვარელო ჩემო მარგარიტო, შე თქვენს ტრუობით ვიწვი და ვღნებო. ხევედის ხირუაა ეხლა ამ გულში და უბუ შევარ ფიქრთა რიგებში. რის აგისხენით შე სიყვარული (გაგსწიე „როცა“ რადვან პნელოდა) მლატონიურად შეეოქავი გული „ყოფნა არ ყოფნის“ პასუხს ელოდა. თქვენმა ავალენბმა იღუმლიათ მისორეს: — შე ყველას ვეტრფი ვინც ლაშაზია (ო, ამ ავალენბში ამოვკაიანხე ნაღდი დალატბ პრიკლაშაიცია).

ოხ, ლია-დე-პუტს თქვენ გადარებდო (შე ამ გადახრას დღეს ვინაიებ) უღარნი ტეშით რომ ვატარებდით ხვევან-აღერსის ცრცელ კამანებეს. აბსტრაქტულად ჩვენ დავგმეთ „მშჩი“ ვით მეზრანიზმის წმინდა ხალტურა. თქვენ დაამყარეთ ჩემს გუნებაში, შკვიდრ სიყვარულის მძლე დიქტატურა. კლერენტს—კრედიტით პატივიც დამდე. მგონი შევსტოპე ალიმენტბამდე.

„ტსრტსრტსი“-ს
 შემდეგი ნომერი
 სპეციალური გათომის
 გამომავ 18 მაისს

განქეულობა“, რომლებიც „ნეტარ-სენებულ ბედნიერების დროს“ ამშვენებდა მათ ბინის კედლებს.

ეს არის — მხატვრობა, ბურჟუაზიული მხატვრობა.

ეს ნახატები გამოაქვთ ბაზარში და ჰყიდიან.

ვინ ყიდულობს?

ყიდულობს, როგორც თვითონ გამოყიდველები ამბობენ, „დღევანდელი შეძლებული კლასი“, ე.ი. საბჭოთა მოქალაქე, უმეტესად მეშხანური წრე.

ყოველდღიურად ამ ნახატებს ათვალეიერებს რამდენიმე ათასეული კაცი. ამ ნახატებს უფრო მეტი ჰყავს მნახველები, ვიდრე რომელიმე სამხატვრო გამოფენას.

ჩვენ შევარჩიეთ ზომიერი ნახატები, რომლებიც აქვეა მოთავსებული.

არის ისეთი სურათებიც, რომელთა მოთავსება თავისი პორნოგრაფიული შინაარსითა და გარეგნობით, დაუშვებელია საბჭოთა პრესაში.

ვის რად უნდა ესენი:

1. ქალიშვილი და სიკვდილი, 2. ანტივერმენის ტაძარი, 3. ქრისტეს ჯვარცმა, 4. ქალი ზღვის პირას, 5. ხალიშკა, 6. „ცოდვებ მოწინააღმდეგე“ მარიამ მაგდალელი (ქრისტის საყვარელი გარყვნილი დედაკაცი), 7. ღივია და ურსი (რომის ტირანების ცხოვრება), 8. მარამხანის ქალები, მშვენიერთა ყვლები და სხვა ასეთები.

არიან, რომლებსაც ატკობს ეს „მხატვრული შემოქმედების ესტეტიური პროდუქტები“.

ესენი მხოლოდ ამაში ნახულობენ ცხოვრების სიმაღალეს და შინაარსს.

ეს ნახატები უქმნიან მათ წარსულ გარყვნილ ცხოვრების ილიუზიას, რომელსაც აკანკალებულ ხელებით ეპოტინებიან პირზე ნერწყვითა და ბეცი თვალებით.

ძვირიც არ ღირს. ამიტომ ყოველდღიურად ბევრი ხალხება.

„ამშვენებენ“ კიოლებს და ოჯახის ყოველ წევრის აზროვნებაში შეაქვს თავის მანვე შინაარსი.

საკვირველი ის, არის, რომ ზოგიერთ ამ სურათებს საბჭოთა მთავრობების ნებართვის ნომერი და ლიტერატურის მისამართებიც აქვს.

?

ჩვენი ქვეყნის რეკონსტრუქციასთან დაკავშირებით, ჩვენში იქმნება ახალი ყოფა - ცხოვრება, რასაც დღეს უარესად დიდი ყურადღება აქვს მიქცეული.

ხელოვნების ყოველი დარგი ამ ცხოვრების ავტორი უნდა იყოს.

როდესაც ჩვენ ვლაპარაკობთ ოპერას გარდაქმნაზე (ეს დიდი და მძიმე საქმეა), პარალელურად არ უნდა დავგვიწყდეს **წმრქილმბნი**, როგორც არის, დიან. **ბაზარი**!

ყოველდღე და განსაკუთრებით კვირაობით უამრავი ხალხი დადის ბაზარში, სადაც ხდება ყოველგვარ ნივთების ყიდვა - გაყიდვა.

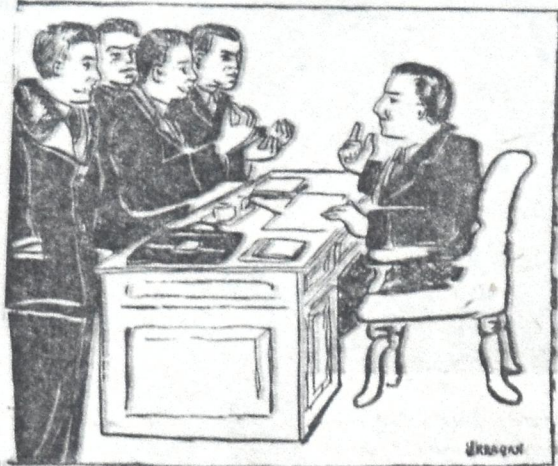
ძველი ცხოვრების დარჩენილ ნაშთებს, ყოფილ ხალხს („ეკთილშობილ საზოგადოებას“) ჯერ კიდევ აქვთ „შავი დღისათვის“ შემონახული

საქართველოს კულტურა

„წვრილმანი“

მარხანა „პროლეტარი“

მოსკოვის პროლეტარული კულტურის აგობა
პროკ. ანხ. ჯანაშვილისათვის

— ბიუჯეტში რომ არ ვართ შეტანილი, ისიც გვეყოფა; ორასი მანეთი მაინც გაიმეტეთ ჩვენთვის, კრებულის გვინდა გამოვსცეთ!
— რამდენიმე თვე კიდევ მოითმინეთ, ამხანაგებო, და... შემდეგ მოვილაპარაკეთ...

ქუთაისის ქარხანი „პროლეტარი“ შეედაც ფაბრიკის მოთხოვნით, რადგან შედაც იყო დაყენებული საქმე: არ ჩატარებულა სოც. შუამდგომლობა, რასაც აღმინისტრაციამ „საპატრონი მინისტრის“ ხსენებით“ ხსნის.

ჩემოდნების ცეხში მუშაობას ხელმძღვანელობს „სპეცი“ ვ. გარდემანი. ის ალბად, ცუდი ხარისხის პროდუქტების დამზადებაშია „დასპეცებული“. მისგან დამზადებული საქონელი ოსრად გდია ქარხანაში.

— კიდევ რომ მართა, მადლობას არ გეტყვი—აცხადებს მომხმარებელი გარდემანის მის შემდეგ ყოველივე სივალზე დასტავა, რაც მან თხოვა ხელფასის გადიდება (150 შ. აქტს) და აღმინისტრაციამ არ დააკმაყოფილა მისი თხოვნა. მისგან მიყენებული ხარალო საგრძობად ქარხნისათვის, მაგრამ აღმინისტრაცია თვალსაზრისით მარხანას ფაქტურად არ გააჩნია საწარმოო გეგმა.

— სულ ერთია მაინც ვერ შევსრულებდით და რა საქროა!—აცხადებს აღმინისტრაცია.

ორმოცე

ქეფენილზე ორმოცე მოქალაქე ჩაეარდა. ჩეფენილზე არც ისე უმეტესად იყო, რასაც მოქალაქის კენება-წუხილი ამტკიცებდა.

— მომელოთ, ამოყვანეთ!—მოჰმარაოა მან.

— კი ამოვიყვან, მაგრამ ვინ თუ კიდევ შეგეპოვებს შარკი, მაშინ კი ისე იოლად ვერ გადარჩებით!—ამოყვანე თუ იხამ სიკეთეს!

— გაჯავრებას თავი დაანებებ, თუ არ გინდა ისევე ორმოცე დაგტოვო. გვებ აღმასკომის იმედო გაქვს?

— ვინ სულელს ეტება აღმასკომის იმედო, მაგრამ თქვენ მგონი აღმასკომის თანამშრომელი ვყოფილიყავი, შენს კენებსა ოთხი ყური ვერ შემაშენდი.

ზახნო.

პატარავის მოთქმა

ივანე

თავს ვგლოვობ, წვერი მოუშვი, წლისა მაქვს გაუპარსავი. სიმწრით ვივინებ ძველ ღროსა, რომ ვიყავ დაუთარსავი. ძველად მიყვარდა დუქანში „როთქში“ ვადასვლა მტრისა; ღიბი ქუ შქონდა მსუქნად და კმეყოფილი ვიყავ ბედისა. ახლა დავდივართ იაქეთ, უიქით ვერა ვსვამ ღვინოსა, სხვა რომ უანწით სვამს, ნერწყვს ვუღაპავ, წვეთი მტე ჩამედიონსა. ჩემს ღღეში ბევრი სხვაც არის, ბირჟაზე ნახავ ბლომად; ნახლი აქციეს ღოშმარდათ, დროს უცდის დასაღმობადა, ახლა არ ვიცით როგორ ვქნათ, საით წავიდეთ ნეტავი; ხელში მოვმართეთ ზოქლოში, ხავაქროს დასაკრავი. დრო გარბის ხელდავთ ქარვით და ჩვენ მივყვებით ტიფებით; ჩვენს მოსახლობათ დაარსდა კომუნა კოლექტივები... ტირილის ხმაზე შევცვალეთ არღანზე ჩვენ მოტივები.

დათული.

ტარტაროვ, თითონ ივანემ ხალხის ვაცნობა ინება; არეინ იფიქროს, რომ მისი მინდოდეს ღანძლეა - გინება. ქუთაისშია ის ეხლა ღდი ზანქისა შმართველი; არაიენ იცის ვინ არის რუსია, ფრანგია, თუ ქართველი. შენ შევიკების მინისტრებს ხელზე კოცნიდა ყველასა, (ეხლაც კი ბედავს ზოგების, მოხერხებულათ წველასა). ზოგს პურმარლის წყალობით ვადმოუბრუნა თვლია. ბევრსაც შეასვა ივანემ მღვდლებს ნაკურთხი წყალია. ძალიან უყვარს საყდარი, სარწმუნოების შეილია; სამოც წელს მალე მიალწევს, არავის ეგონოს ჩვილია. კავშირს მიაჩნდა მან არხა, სწერს:—რად მიყურებთ ძვირადო? ნუ თუ არა ვარ მე ღირსი, რომ ვავებლე შრომის გმირადო? იქიდან უარი მიიღო, გაკვირდი ზანქის შმართველი; ვულარ უშველია მას ღმერთმა, წახდა მორწმუნე ქართველი.

ძნელოდღო.

„ატექსტილტორგში“

ბულკართან „ატექსტილტორგში“ მოაქეთ ხანდახან ფართოლი, გათენებადი მოსულან ისობით კაცი და ქალი. უქმელი ხალხი ახმორებს, არის ჯიკავი, მიწოლა, აგერ ბებია წაიქცა, შეწუხდა ჭირივი ბიკოლა, „ციკია“ წყალსა აწოდებს, პატრა ბიჭი ირისა; „ამენდეს ჩენი მუშტარი“ ორივე ერთად ყვირისა. პირველ სათზე გაიღეს „ატექსტილტორგის“ კარები; „ოჩირედს“ ვინა იქალი, კოთხს მიაწვენ ქალები; იმის ყვირალი, კივლი, ზოგს ტუფლი რჩება, ზოგს კოთია, ბალიდან ხალხი გამოიბის, უნდა გაივოს, რა მიხდა. იქსო ხალხით სავაქრო, ნოქობებს დაებნათ დაეთარი, ყვირიან; უკან დაიწით, არ გაქვს ამდენი ფართოლი“.

ლალო ნალო.

ქუთაისის აგეგმვა

გაურანტორის ახალი სის-ტემა.

ქუთაისის საავადმყოფოს ექიმ-მა კოკოჩაშვილმა გამოიგონა მკურ-ნალობის ახალი სისტემა, რომლი-თაც ავადმყოფის მკურნალობა ხდე-ბა ცემა-ტყეპითა და მუშტების დაშენით. პირველი ცდა მოახდინა ძაფსაღებ ქარხნის მუშა იობიძეზე.

„ნაჩაი“

ქუთაისის მედავანოებმა აბანოებ-ში გამოაკრეს განცხადება, რომ — აბანოს მოსამსახურეებს არავენ მის-ცეს „ნაჩაი“.

— არა, ბატონო, „ნაჩაი“ რაღა შეიძლება! ჩვენ ჩაის არ ვსვამთ; „ნა-ლინო“-ს ვღებულობთ მხოლოდ. ვინც არ მოგვეცეს „ნალინო“-ს, ისე მუშაობს წაეა, რაღაოც მოვიდა. ასე, ბატონო, აბანოში ჯიბიან-ტა-ნიანთ ვსწვენდავთ მოქალაქეს.

სამშაბათა.

გიორგაძე — გვლავაძე

ჩენი ქარხნის მკლავაძეა ვალ-ლია გიორგაძე, თუ არ გინდა ცხვირ-ში ძმარი, გადაუღვე უნდა განზე, მოკრივე და მოჩხუბარი, სხვა მის მსგავსი არიანა გვეყავს. ილანძვება, ივინება და ყოველდღე მუშებს ლა-ხავს. მუშეობისასც აღთქმა მისცა (კლდე-გახეთში ის ჩასწერეს), რომ, თუ საღმე დიანახავს, გამოფატრავს დანით წელეს. ქარხნის კი ყურს არ იბურტვს, მუშები ვართ განსაც-დელში, მოგვეტყარე ტარტაროზო, ამოჭარი შენი ეშვი.

დაკა.

საავადმყოფო საგეგმვა

ავადმყოფმა ნერვებამ ტელე-ფონით გამოიძახა „სასწრაფო დახმარება“. ტელეფონის ცენტ. სადგურ-მა მის ნერვები აუშალა და კაცი ქუტიდან შეიშალა.

გამოძახების შემდეგ მესამე დღეს, როცა „სასწრაფო“ (3მ!) დახმარება მოვიდა, ავადმყოფი ნერვამე სა-ავადმყოფოში წაიყვანეს.

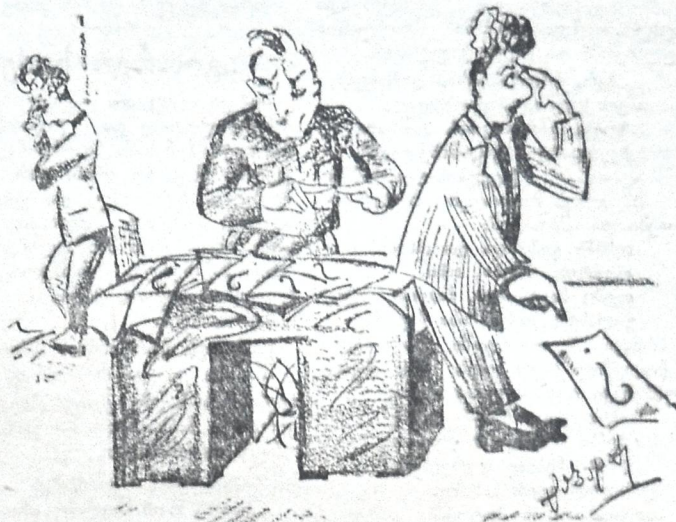
სავადმყოფოში იმდენი სცემეს ნერვამეს (იხ. ექიმ კოკოჩაშვილის სისტემა), რომ ორივე გვერდი ჩუ-მტრეთეს და სამკურნალოდ სახლში გააბრუნეს ურმით.

და, მართლაც, სახლში რამდენი-მე დღის შემდეგ ნერვამე მოჩა-ებლა თავს კარვად გრძნობს, ხოლო ვერ გააგონებთ ტელეფონის, სასწ-რაფო დახმარების და სავადმყოფოს სახელს.

„ლ-გ“

ქუთაისელი ჰამლეტები

ანუ წითელ სსსადროს გახსნის საპითხი მუშა. გაგ. სსსად-მაჟი

გაგხნათ, არ გაგხნათ, — საკითხავი აი ეს არის.

თამაშული (საქრედიტო ამქ-მა)

ჩვენს დაწესებულებაში ბევრი არის ლიბიანი და ყოფილი ბატონე-ბი: კაბიტანი უიფიანი, პოლკოვნიკი ხურციკიძე, ბრაიავაკა, — დიდი გრაფი, მოშიაშვილი — ფაქარი (ვინც აღინა მუშტრებს ქაფი). ბა-კურაძე — კლაკი და აბაზაძე — გამფლანგველი, შანუშვილი — ბირ-ეთის კაცი, დოლარების მქაფე — მგელი, ბაქრაძე — ვეებატონი ამ გმირების სათავეში, შეუტრე ტარ-ტაროზო, ამოკარი მგერად ეშვი.

გიო.

„ბატანი“

აქ სტატისტიკურ განყოფილებას ამშვენებს შაქრო ქაქიაშვილი, სტა-ტისტიკოსი, ცნობილი სპეცი. ფუ-ლის ამწაანი — ყლაპია შვილი. ამ-ეაშად იგი სტატისტიკური განყოფი-ლების არს ინსტრუქტორი, სხვის სამუშაო ხელფასს ითვისებს და ყლაპს უშეგა, თუ წაქრა ტორო.

ზესტაფონისკენ გაისერიანა, რომ ხელოვნები იქ აეწერა, რეგისტრა-ტორთა ფულს უქნა ყლაპი, გახადა თავის მუცელის წერა. ამ გაქრატო-ნის ფურად გადოქვა, მოსაწველ ფურად, ჩენი სტატანი, და ძვე-ლებურად აქ-ქუთაისში ისევე თარე-შობს როგორც „ბატანი“.

ა-კი.

გეგრიელი პარკი

ბიერი წყეულ ფოქის შემდეგ, უცებ განვიძრახე, ქუთაისის არე-შარეს აახე... კოლეც უნაბე.

ქუთაისს, რომ მივალწვი, ბილეთი მაქვს მთელი. კონტრქტორს რომ მივაკითხე, მქონდა ლენის ფერი...

დილა იყო, საუზმისთვის, მოვამზადე ფული.

გზა ავიღე თეთრ ხიდისკენ დღეა შიარული.

უარე გვერდი კრძო ახალდლო დუქანს,

რომლებიც რომ ვიტრინებით კამეღულს თვალებს უქნეეს.

ნემი ჯიბე და ხამუსი მე სხვა ადგილს მიწევეს.

მტრდულოდით მივადექი სასადილოს წითელს.

მოვითხოვე პირველი და კიდევ ერთი კრძი.

(იმის შემოღე მოჩვენებას ევომები, ვებრძე).

მუშის ნატებს დაწმენდა, სიღრმე ჩემი თეფშის.

(საოკარი ეს ამბავი, მოხდა მართლს თეფში).

ვაგნელი ბუიკი.

უბუნარა გოთხრობები

„ვეფხის-ტყაოსანი“

შუა-სურებში ელვის სისწრაფით გავარდა ხმა:

— „ვეფხის-ტყაოსანი“-ს ტარიელი გამოჩენილა.

თავ-სურებიდან მოაქენებდა ცხენს. შუა-სურებში დაუღწეა გლეხკომი და ხალხი გაულახავს.

„ჭკრა ერთმანეთსა, დაჰხოცნა, თავის ხელ-აღუპრობებლად; ზოგსა გარდაჭკრის მათრახი მკერდამდის გასაბოზებლად“.

(„ვეფხის-ტყაოსანი“).

ამ დროს მოვარდენ თავსურებ-ლები და ამბობდნენ:

ლხინი გვქონდა და დაითრო, ავციტება ჩხუბი, ოში.

თუმც მივბეგვეთ, მაგრამ კიდევ გალახვის ვართ მისი მდომი.

როცა შუა-სურებში მოღწეილ-მოღწეილ გლეხკომის წინ ასეთი ლაპარაკი იყო, ბუკის-ციხეში:

— ნახეს უცხა მოყმე ვინმე ცხენსა სცემდა მათრახითა.

იცნეს: მიხელ გურგენიძე დაბეგვილ თვის სახითა.

მივიდა მასთან პეტრე.

გამოჰკითხა ყველაფერი.

მიხეილმაც უამბო.

— კი, მაგრამ ცხენს რას ერჩოდი.

თუ უხაგირზე ღვედები დაგოყდა?

— ჰკითხა პეტრემ.

— აბა ისე, ხომ არ ვიხამდი —

ცხენს ვერ შევწვდი და უნაგირის მა-გიერ ცხენს ვსცემე.

— ყოველდღე რომ ჩხუბობ და ხა-ლათს იხევე, სადა გაქვს ამდენი ხა-ლათები?

— ჩვენი კობერატივის გამბე კარგად მყავდეს და, ეს არაფერია.

„გიორგი სიძე“

— კაბიქაც არ დავიკლებ, ათასი მანეთი ფულად და დანარჩენი — მზითევი. ჩემისანა სასიძო ჩვენს სო-ფელში სხვა არ არის: ვარ მასწავ-ლებელი, პარტიული და ყოველივე სიკეთე! — ასე ელაპარაკებოდა სოფ. ამაღლების მასწავლებელი გი-ორგი მაქანკალს, რომელიც მას ურიგებდა გლეხის ქალს.

შეთანხმდნენ. დანიშნეს ქორწინების დრო.

— აბა, დაფაცურდით და საცო-ლესათვის სადმე კონტრაბანდი კო-ვერკოტი მიშოვნეთ! — უთხრა გი-ორგიმ თავისიანებს.

ამაღლებას იქორწინეს სადაც რომ საყდარი არი. უამრავი ბატი დაჰკლეს და ნიკორა ცალი ხარი.

— კარგი ყოფილა სოციალიზმი... ჩემთვის უკვე დამყარებულა? — ამბობს გიორგი და ვანაგრობს მას-წავლებლობას

„საწყალი მელა“

ლაშა.

სძინავს სოფ. ეწერს, (გურია).

მაგრამ არ სძინავს და შესაწევავ გოჭივით ტრიალებს ლოგინში კა-ლისტრატე მელიქაძე.

ფხვაკრეფით ადგა და თითის წვე-რებზე ოთახიდან გავიდა.

პოეტური ლამეა.

მთვარე ღრუბლებში სეირნობს და მიჰყვება კალისტრატე ორლო-ბეში.

კალისტრატე ჩახტა ერთ ეზოში, ერთხანს დაჩუმდა. შემდეგ სახლის იატაკის ქვეშ შეძერა და...

საწყალი კალე ჩიოდა:

არ მომივიდა ძილია.

ჭკრივ ლიდას სახლსა მივავენ, მსურდა გამეკრა კბილია.

ეს რომ გაიგო ლიდამ, ხელში ხანჯალი მოიმარჯვა, გარედ გამო-ვიდა და...

გარბოდა კალისტრატე,

ღობე-ყორეზე ხტოდა...

საცვლები დაესვარა,

შიშისგან მთელ დღეს თრთოდა.

მეორე დღეს კალისტრატეზე მთე-ლი ეწერი ლაპარაკობდა.

ხი—ლი.

განგებნილი ოჩნაგი

ზიათურა

დარბაიძემა მდივანსა

ჩაუთამაშა თვალთა:

— ჩვენი გაწმენდა, მშობილო, კორესპონდენტის ბრალია.

შენს ხელში „სული“ კენესოდა, მეც კარგი მქონდა ბინაო;

ამ დამცირების ამტანი,

შენც ღმერთმა შეგარცხვინაო.

მოდი ვიფიქროთ ორივემ,

მოენახოთ რამე გზებო;

ან—და უჩივლე მუშკორსა,

მე მოწმეთ დაგიღებო.

უნდა შევეთიხნოთ სიყალბე

მეტი არ არის ჩარაო;

დრო მოდის, ნულარ გვიანობ,

მოდი დასწერე ჩქარაო.

ბ. გო—ძე.

ველისციხე

ჩლოების დარბაზში შეკრებილა ხალხი დიდძალი მაგრამ ეს რაა, რომ კარები თითქოს იმტრევა!?

ყველას გესურს იქნა, რომ მივადყოთ სმენა და თვალი.

ნეტა ვინ არის—ხალხში შეაქვს არე-დარევა?

ცხადია, ალბად ვილაკა კახური მთვრალი,

და ბუნათ უჩანს აქა მყოფნი კაცი თუ ქალი. ლანდელი.

— კაცო, ფული რომ გასხხე და დამპირდი — ხა-ბათს მოგცემო, რას შვრები?

— როდის-ლა მოგცე, როცა საწარმოო კვირაზე გა-დახვლამა შაბათიც მოხპო და კვირაც!

„დირექტორი“ ბოლოკაქე

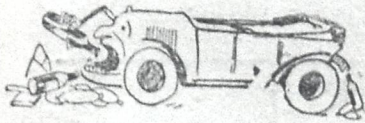
რკ. გზ. გამგეობამ 130.000 მანათის შპალი დაამზადა, რომელიც კომისიამ სრულიად უფარვისად ჩათვალა, რის გამოც ზემოთხსენებული შეშათ მოხმარეს.

ბოლოკაქეს, — „დირექტორის“ ებრუტება თვალბი:
„დირექტორმა“ დაამზადა რკინის გზისთვის შპალები „გამზადა“... მეგრამ საჩქი გაზდა ხათაბაღადა, — მისმა შპალებმა

არ „იშპალო“,
არ გამოდგა შპალები
ჩაიციან „დირექტორ“
ჩუმად უღლავს ქვეშა და სთქვა:
„სათობი მისალადა:
გამოდგება შეშადა“.

„პრაბულუხიკეზი“

თუ ერთობაა მართლაც ერთობა, უნდა იყოს!... აბა რას გავს ასეთი საქციელი: მოაჯდებო ქეჩოზე საწყალ ავტომობილს, ქეიფ-უნცის ბიჭი, — შოფერი და მიაქენებს უგზო-უცვლოდ. მიაქენებს სანამდინაც და რა დრომდეც უნდა! არ ფიქრობს ავტომობილის დასვენებაზე... თვითონ შეაჩერებს, როგორც სადმე რესტორანს დაინახავს და „გადახუხავს“ მამა-პაპურად, „იუღას ცრემლებს“, — ავტომობილი კი, ავღია სავალიდავით, გარეთ — ტალახში, დაქანცული და მშვიტი — მწყურვალი. მეგრამ ასე არ ხდება ყველგან. ტრანსპორტზე მომუშავეთა კვლავზეთის ერთ - ერთ თანამშრომელს

შემოუტანია ავტომობილების სოც. შეჯიბრებაში გამარჯვების მიზნით, ასეთი წინადადება:

„აუცილებლად უნდა შემოვიღოთ ავტომობილების განუწყვეტელი მოძრაობა!... უნდა აღმოვიფხვრას ავტომობილების შეყვანა გარაჟში საუზმის ასქმელად და ჩაის დასალევად“!

სალი

ამხანაგ სალის წინადადება ნათლად ადასტურებს, რომ ზოგიერთ ადვოკატებზე ავტომობილების მფლობელობა არც ისე უნუგეშოა. პირაქეთ, შოფერებმა იციან, რომ ავტომობილებიც „ხალხია“ და ისინიც ცოცხალი ადამიანებივით იკმაყოფილებენ თავიანთ მოთხოვნილებებს: ჯერ ისინი შედიან მეტროში „საუზმის“ საქმელათ. მიერთებენ ოსმალურ ყავას, ერბო - კვერცხს, ტკბილ ნამცხვარს და ცხელ-ცხელ კატლეტებს. შემდეგ გამოდიან ერბოში; ქაჩავენ რეკორდის პაპიროსს; შედიან საბირფარეოში; იქიდან მიდიან ლენინის სარდაფში; ქაჩავენ კახურს და აბოლებენ ისევ პაპიროსს... ერთი სიტყვით „პრაგლჩიკები“ არიან ჩალა!

ფიცი-მტკიცი

ამ. კავ. რკ. გზის სამმართველოში ბევრია უცხო ელემენტი, რომელსაც ჩვენ წარმოების განვითარებასთან და სოციალისტურ მშენებლობასთან არაფერი სერთო არა აქვთ.

ამხ. პოშვედვის მოხსენებიდან

ამიერი - კავკასიის რკინის გზის სამმართველოში მოკალათებულმა ყოფილმა ხალხმა, როგორც გადმოგვიქმენ, ასეთი ფიცით მიმართეს გამწმენდი კომისიას:
„სახელითა, კუჭისათა, ყლურუწისათა და წმინდისა ყლურუწისათა ჩვენ, გვანძი ყოფილნი, მსახურნი ერთგულნი ხელმწიფისა ნიკოსანი,

უანდარმერისა, — ახრანკისა და ყოველთა შემფარველთა მისისხნი, ვიძლევით ამა აღთქმას ფიცით, წინაშე გამწმენდელსა კომისიისა რკინის გზისა სამმართველოსა:

განვიმიჯნებით ამიერიდან სატანისა მის ბიუროკრატიზმისაგან; წარებოცავით ერთგულებას ბუნებისაგან ჩვენისა წყობილებისა მის წმინდისა და ნეტარ მოსაფონარისა საყვარელისა ხელმწიფისა ჩვენისა ნიკოსა; განვაგდებთ ბუნებასა ექსპლოატატორულსა გრანობათაგან ჩვენისა; აღმოვიფხვრით სიყვარულსა მის კაპიტალისტურ წესწყობილებისაგან ჩვენისა და შევიყვარებთ წყობილებას მის სოციალისტურისა სულითა და გულითა უმანკოთა ჩვენითა; და შევეზდებით სოციალიზმსა მის, ცოლითა ჩვენითა, შეილებითა ჩვენითა, სიღვრითა ჩვენითა, სიმამრითა ჩვენითა, ცოლის დებითა ჩვენითა, ბებებითა ჩვენითა, მომნათელლთა, მომნათელლთა, მძახლებითა და ყოველითა ქროხის მოზიარებითა ჩვენითა“ ამით, ვითარა მარლი იგი ზურგიელსა მდებარესა ტრაპეზსა ზედან წმინდისა მის მიტროპოლიტისა ტიხონისა“.

ფიცის მოცემა მოხდა საჯაროთ: — რკინისგზელთა კლუბში.

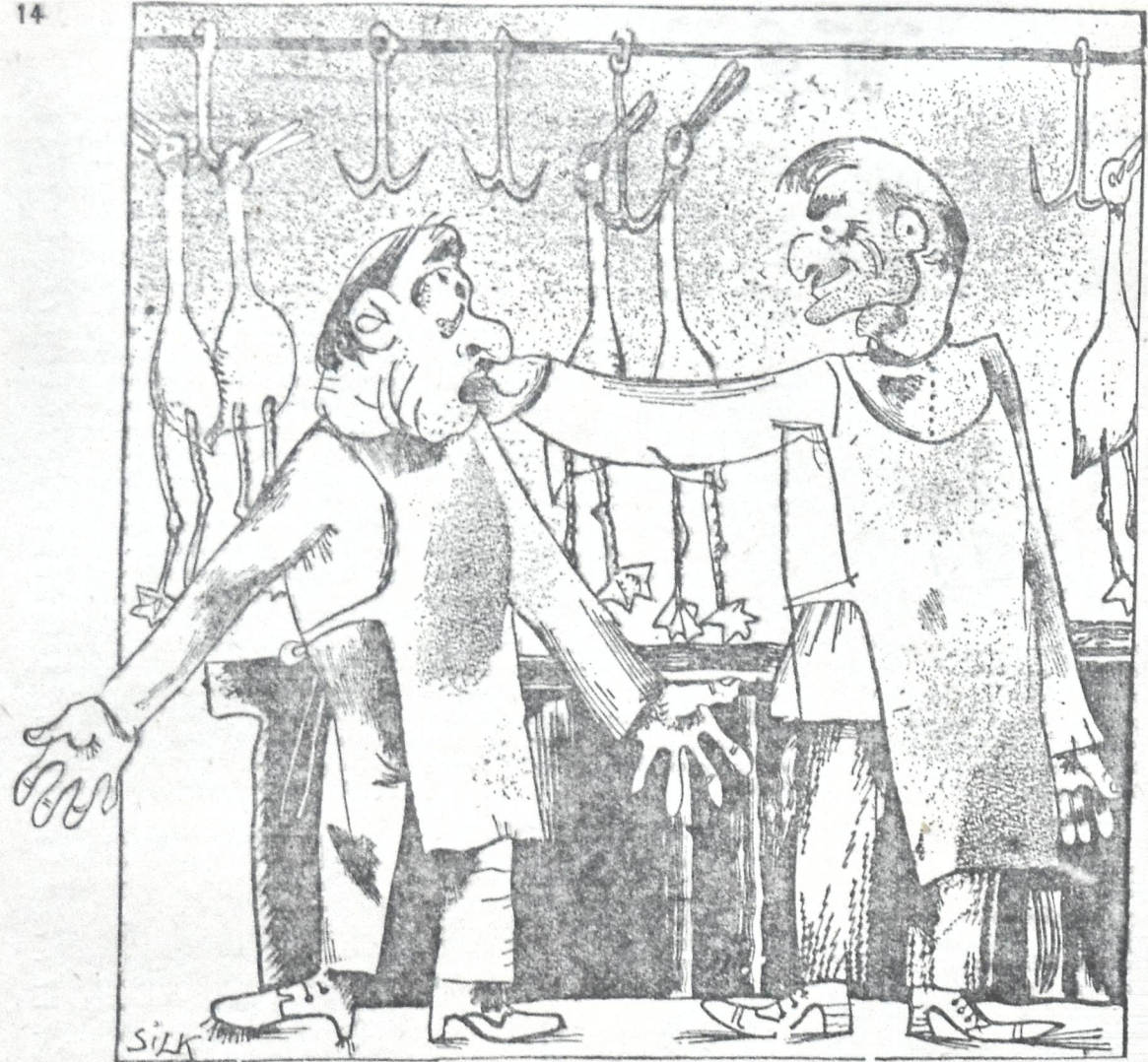
მათმა გამოსვლამ „საღლესაწაულ-ლო ელოფრი მიილო.

— ნეტარ იყენეს ქვეყანასა კლასიურსა ზედა მშვილობა და მაინებულთა მიმართ სოცფარმობისათა სათნობა, ა-ა-ა-ა-ა-მიიიიიინ! — ჩა უღერეს მათ ეფექტის გასაძლიერებლად რკინის გზის გამგეობის ზოგიერთმა წევრებმა

როგორ ჩაუღლერებს „შეფიცულებს“ გამწმენდი კომისია?!

— საღ მივაქვს ამხანაგო ეგ ძვირფასი ქანდაკება?
— გაგვებომაში, კაბინეტის მოსართავად.
— კაბინეტში განა ლუტტრა არ იყო?
— შიშველი ქალი იყო, — კონტრ-რევიოლიუციონური: აღარ მოსწონთ: — მოდიდან არის გამოსულთა...

ნოსტარი: — დიდი ხნის დაკლულია ეს ბატები, აყროლდა, რა მოეუხერხოთ, არავინ ყიდულობს?!
 შამში: — ღარღიც წუ გაქვს, ჩვენი სახადილოები გაასაღებენ!

ჩემი თავგადასავალი

გუჩის ციხე, გურია

ვერაფერს მოგახსენებთ ამაზე, თუ როგორ დავიბადე, მხოლოდ ვიცი, რომ დავიბადე.

მსხროვს ესწავლობდი და სკოლიდან გამომრიცხეს. ერთხანს კომკავშირში ვიყავი, მაგრამ გამომრიცხეს... უკაცრავად, ჩემით დავანებე თავი.

ბევრშობიდანვე მიყვარდა კოოპერაცია და როგორც ასეთი დღესაც კოოპერატივში ვმსახურებ. კარგი საქმეა. მე ძალიან მიყვარს კოოპერატივი. ფულის საქმეა... უფულო კაცი პუროს ჭამაშიაჯ ბრალია.

ჯაბავიჩი ბარაქიანია. დღეში ორი მანეთიც არა მაქვს, მირა ყოველდღე ხუთ მანეთს ვხარჯავ ვლენკოვის სახადილოში.

არ იფიქროთ, რომ ყოველ დღე ხუთი მანეთის საქმელს ვკამდე. არა, ამდენს რომ ვკამდე დავიმსებოდი. ხუთი მანეთისას ვსვამთ. მართო მე კი არ ვსვამ, არა, მე არც იმდენი მსმელი ვარ. დღეში შეყოფა სულ ორი-სამი ჩეთვერი ღვინო. ღვინო კი არ მათრობს, არამედ „მარ-

თობს“ (სოფელში მეტი არაფერი ვასართობი არ არის). ღვინო რომ არ ყოფილიყო ცხოვრება არ ელორებოდა.

ჩაენიჩინებ გლენებს: მოაზენეთ ვენახი და მეც ჩავენწრები კოლექტივში— თქვა, მირა არ მიჯერებენ,—ჩაი უნდა გავაშენოთ... რათ მიხნდა ჩაი; ჩაი ავადმყოფს უნდა, თეარა რა ჩემი საქმეა.

ამდენ ლაპარაკში დამავიწყდა, რომ მე მქვია სახელად დავით. ეს სახელი სწორედ ჩემზეა გამოჭრილი. საქმე სულ „დავით“ (ჩხუბით) ვამაქვს, თორემ რას მოხდებ ვლენებს, რომ „რასაცა შესკამ შენია, რაც არა დაკარგულია“... გვარიც კარგი მაქვს— „სიხარულიძე“, ანუ სიხარულის შემცვიდრე (თუ არ ჩამწარდა).

ამე ვატარებ წუთისოფელს უღარდელად. ფული არ მაკლია და ქონება. გლენები კი საყვედურობენ, მირა რას დამაკლებენ!

„კოტა“

- ამხანაგო, ერთი ბოთლი ღვინო მომეცი.
- არა გვაქვს.
- აბა რა არის ამდენი ბოთლები?
- ეს ყველა აღმასკომის თავმჯდომარესათვის არის შემონახული!

სიხარულით ცას ვეწი,
რომ დაარსდა უკრები;
გავიფიქრე: ბნელ სარდაფში
მგონი აღარ ჩავდები.
ამირჩიეს რწმუნებულად,
უკრაქტივში ჩამაბეს.
კომისიებს მიმამაგრეს
და საქმეში გამაბეს.
გამგეობამ სიტყვა მომ
ოთახს მო... — მაღო,
ვსტქვი: მელირსა მზის სხივები,
უკრს კი ვენაცვალეო!
მაგრამ სიტყვა სიტყვად დარჩა
გამგეობის დავთარში,
რადგან ბინა არვინ მომცა,
ისეც ვდგევარ სარდაფში.
ოთხი წელი შემისრულდა
რაც ვარ უკრის წევრიო,
ოთახს მაინც ვერ ველირსე,
თუმც ღამპირდენ ზევრიო.

შინაური.

ხე-ლის (ერწო): ქობ-სამკითხველოს გამგე ქალი-
შვილზე სწეროთ, რომ:

ზარმაცობს, თაღლითს აკეთებს
გამოიტანოს ფულები
შვებულებაში დადის და
ასაწვი აქვს ყურები.

პურების აწვევა აღმასკომს უფრო მოუსდება, რომ
სამკითხველოს არავითარ ყურადღებას აქცევს.

პილაკილაქის (ქვედა-ხაზანო, ქუთ. ოლქი): რაკი
აღგელობრივად აღვლილი გამოსაცნობია თქვენი ამოცანა,
აქვე მოთავსებულ სტრიქონებთანაც მიხედვნიან თუ „ვინ
არის“.

შალვა თორთლაძის ამხანაგია,
ერთად იღებდენ ორივე ქრთამებს.
დღეს მოგვევლინა ბატონ-პატრონად
და მას ძველ ცოდვებს აწ ვინ დასწამებს:

ბარემ სახელიც დეუმატოთ — გრიგოლი, — და ყვე-
ლა აღვილად მიხედება ვინც ბოძანდება ეს ვაუბატონი.

ჩინჩილა (ს. ხაში, გარე-კახეთი). ვითავესებოთ კ. ინა
შვილის და ჯანიაშვილის სასიძღვრო კუბლეტს:

ვისაც რა უნდა, ისა სთქვას,
სულ სხვა ჩვენი ტრფიალი:
გვიყვარს ღანძღვა და გინება
და ზელში კვარტის ტრიალი.

სვიმონ ჭიჭინაშვილის სიხარულისაგან სიცილი ნუ
წასქდება, თითქოს ის გადარჩა და არ მოჰყვა „ტარტარო-
ნის“ ბადეში. ამ კუბლეტს ისიც ვარგად მღვროს. როცა
სუფრას უზის სამუშაო საათებში.

ლიონს (ქუთაისი) თქვენი წერილიც ექსკურსიაში
გამგზავრა უფსკერო გოდორისკენ.

„ონის“ (მარტვილი). საჭიროა იეროზის სრული
გინაობა მაგრამ მიუხედავად ამისა, არ გაზარალებთ ამ
საქმის შესახებ ანდენ შრომას და მოვითავსებთ, რომ:

გლებკაშის სახადილო
აღარ არის ხასაცდილო, —
რადგან არის ხატორალი
შიგ სუყველა არის შთვრალი.

ახე ამბები უფრო დაამუშავეთ და მოგვადიდეთ.
სტრიქონები უფრო დაშორებით დასწერეთ. მასალა შე-
აზოკლეთ.

ზაზოს (სიღნაღი): საკვირეული გამგე გყოლიათ
10 წელში, თუ:

ადეიშვილს არ ჰყოფნის ერთი კაბინეტი. ამიტომ მან
თავისი მეორე კაბინეტი გახსნა ფენისადგილის ერთ-ერთ
განყოფილებაში. დაადვა ზედ დიდი ბოქლოში და წააწე-
რა: „მხოლოდ გამვისათვის“.

— რას ერჩით, მუყაითი გამგე გყოლიათ...

ბაღამწუშუბტ (ხიდისთავი, გურია): თქვენი გამო-
ცანა ასეთია:

ეხლა „დიდი კაცია“.
ხელში პაორთფელს ატარებს.
უწინდელი ვაჟარი
თავს არავის ადარებს.

ეს ისეთი ადვილი გამოცანაა, რომ ყველა მიხედება—
ეს არის თეიმურაზ ნაცვალაძე.

შარცაშვიტინას (სოფ. ისუნდერი, ქუთ. ოლქი):
აღბად დავითის თავისი სიმღერა ეხლა ველარ გაამბია-
რულეტს:

ტარტაროზო, რომ გენახა
ეს დავითი მთვრალი კლასში,
მოწაფეებს ბრაზისაგან
შველას სცემდა მუშტებს თავში.

სწორედ თქვენს მასწავლებელ დავითზე ყოფილ
თქმულს: „რაც მოგვა დავითაო, ყველა შენი თავითაო“.

№ 345
1930

თვითკრიტიკა და გაგება

საბჭოთა კავშირის
კომუნისტური
პარტიის
თეატრული
საქმიანობის
18 თვის
დასრულების
სახარისხო
საგანგებო
სამუშაო

— თუ გუავს ნაცნობი, მიუგზავნე ჩვენს გამგებს, საქმის-მწარმოებელის ადგილია თავისუფალი!
— როგორ თუ თავისუფალია, როცა საქმის-მწარმოებელი მაგიდას უზის და მუშაობს?
— ეხლა კრებაზე აღმინისტრაციის წინააღმდეგ ილაპარაკა, და, გათავებულა მიხი საქმე — მოხსნიან!

რედამ.: სარამ. კოლეზია. გაუ. „მუშას“ გამომცემია. მთავლ. № 1819.
საგაზეთო გამომცემლობათა სტამბა, „კოლეზივი“, ქაფოს ქ. № 66.